

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu't Siyam

Pagbubunyag ng Pangwakas na Lihim na Propetiko: Ang Sukdulang Pagbubukas ng mga Tatak sa pamamagitan ng Leon ng Lipi ni Juda

Jeff Pippenger
2024-01-23

Saglit bago ang pagsasara ng probasyon, ang Leon ng lipi ni Juda ang aalis ng selyo sa pangwakas na lihim na propetiko, at ang marurunong ang nakauunawa sa pagdami ng kaalaman na idinulot ng pag-aalis na iyon. Dalawang saksi sa Aklat ng Pahayag ang nagbibigay ng kaliwanagan hinggil sa bahagi ng mga bagay na naalisan ng selyo sa panahong iyon.

Narito ang karunungan. Ang may pag-unawa ay bilangin ang bilang ng hayop: sapagkat ito'y bilang ng isang tao; at ang bilang niya ay anim na raan at animnapu't anim. ... At narito ang pag-iisip na may karunungan. Ang pitong ulo ay pitong bundok, na kinauupuan ng babae. Apocalipsis 13:18, 17:9.

Ang "huling kapangyarihang makikipagdigma laban sa iglesia at sa kautusan ng Diyos, na sinagisag ng isang hayop na may mga sungay na tulad sa kordero," ay ang Estados Unidos. Ito ang ikaanim na kaharian sa propesiya ng Bibliya, at ang kaanyuan ng kaharian nito ay yaon ding kaanyuan (larawan) na taglay ng ikalimang kaharian sa propesiya ng Bibliya. Nagiging isang kaharian na ang Simbahan ang namumuno sa Estado, at pagkatapos ay pinipilit ang buong sanlibutan na tanggapin ang mismong kaayusang iyon. Ang pagsasanib ng Simbahan at Estado ay ganap na maitatag sa Estados Unidos sa nalalapit na batas sa Linggo.

Ang "larawan ng halimaw" ay kumakatawan sa anyong yaon ng tumalikod na Protestantismo na mahuhubog kapag hihingin ng mga iglesyang Protestante ang tulong ng kapangyarihang sibil upang ipatupad ang kanilang mga dogma. Ang "tanda ng halimaw" ay nananatiling hindi pa natutukoy. *The Great Controversy*, 445.

Ang larawan ng halimaw at ang tanda ng halimaw ay dalawang magkaibang sagisag; gayunman, sa batas ng Linggo umaabot sa ganap na kaganapan ang larawan ng halimaw.

"Ang pagpapatupad ng pagpangingilin ng Linggo na isinasagawa ng mga iglesyang Protestante ay isang pagpapatupad ng pagsamba sa kapapahan—sa halimaw. Yaong mga nakauunawa sa mga kahilingan ng ikaapat na utos at pumipiling ipangilin ang huwad sa halip na ang tunay na Sabat ay, sa gayon, nagbibigay ng pagpaparangal sa kapangyarihang iyon na siyang tanging nag-uutos nito. Ngunit sa mismong akto ng pagpapatupad ng isang relihiyosong tungkulin sa pamamagitan ng kapangyarihang sekular, ang mga iglesya mismo ay bubuo ng isang larawan ng halimaw; kaya't ang pagpapatupad ng pagpangingilin ng Linggo sa Estados Unidos ay magiging isang pagpapatupad ng pagsamba sa halimaw at sa kanyang larawan." *The Great Controversy*, 448, 449.

Sa panahon ng batas sa Linggo, ganap na ibinasura ang Saligang Batas ng Estados Unidos at lubusang humiwalay ang bansa sa katuwiran. Pagkatapos, sa ilalim ng ganap na pamamahala ni

Satanas, pinipilit ng Estados Unidos ang sanlibutan na tanggapin ang gayunding kaayusan ng Simbahan at Estado na kakatatag pa lamang sa Estados Unidos. Ang pamahalaang pandaigdig ay ang United Nations at ang Simbahang Romano ang Simbahang namumuno sa ugnayang iyon.

"Ang sanlibutan ay lipos ng unos at digmaan at hidwaan. Gayunman, sa ilalim ng iisang pinuno—ang kapangyarihan ng Kapapahan—magkakaisa ang mga tao upang salungatin ang Diyos sa katauhan ng Kaniyang mga saksi." Testimonies, tomo 7, 182.

Ang sistema ng Simbahan at Estado na kinakatawan bilang larawan ng hayop sa propesiya ay isa ring tatluhan unyon ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta. Ang sampung hari sa Pahayag kabanata labimpito, na siyang ikapitong ulo, ay kumakatawan sa kapangyarihan ng dragon.

Ang mga hari at mga pinuno at mga gobernador ay ipinataw nila sa kanilang sarili ang tatak ng antikristo, at sila'y inilarawan bilang dragon na humahayo upang makipagdigma laban sa mga banal—yaong mga tumutupad sa mga utos ng Diyos at nagtataglay ng pananampalataya ni Jesus. Mga Patotoo sa mga Ministro, 38.

Ang "sampung hari" ay kumakatawan sa Mga Nagkakaisang Bansa, na ang relihiyon nito ay espiritismo, at ang relihiyon ng huwad na propeta ay apostatang Protestantismo, at ang relihiyon ng halimaw ay Katolisismo, na wala nang iba kundi espiritismong binalutan ng pagpapahayag ng Kristiyanismo.

Sa pamamagitan ng kautusang nagpapatupad ng institusyon ng Papasiya, na isang paglabag sa kautusan ng Diyos, lubusang ihihwalay ng ating bansa ang sarili nito sa katuwiran. Kapag iniunat ng Protestantismo ang kaniyang kamay sa kabila ng bangin upang abutin ang kamay ng kapangyarihang Romano, kapag iniabot niya ito sa ibayo ng kalaliman upang makipagkamay sa Espiritismo, kapag, sa ilalim ng impluwensiya ng tatluhan pagkakaisang ito, itatakwil ng ating bansa ang bawat prinsipyo ng kaniyang Saligang-Batas bilang isang pamahalaang Protestante at republikano, at magtatadhana para sa pagpapalaganap ng mga kabulaanan at panlilinlang ng Papasiya, kung magkagayo'y malalaman natin na dumating na ang panahon para sa kahima-himalang paggawa ni Satanas at na malapit na ang wakas. Testimonies, tomo 5, 451.

Sa batas ng Linggo, natutupad ang tatluhan pagkakaisa ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta. Pagkatapos, pinipilit ng Estados Unidos ang sanlibutan na tanggapin ang nag-iisang pandaigdigang pamahalaan ng Mga Nagkakaisang Bansa, sapagkat ang sanlibutan ay ibinubulid sa isang dakilang krisis sa panahon ng batas ng Linggo, samantalang ipinapataw ng Islam ang hatol laban sa Estados Unidos dahil sa pagpapairal ng sapilitang pagsamba sa araw. Pagdaka ay nagpapakita si Satanas upang mag-anyong si Cristo, at habang pinipilit ng Estados Unidos ang sanlibutan na tanggapin ang iisang pandaigdigang pagsasanib ng simbahan at estado, pinipilit din nito ang sanlibutan na tanggapin ang Linggo bilang araw ng kapahingahan. Ang gayunding proseso ng pagsubok na naganap sa Estados Unidos ay saka ipapataw sa buong sanlibutan.

"Ang mga bansang banyaga ay susunod sa huwaran ng Estados Unidos. Bagaman siya ang nangunguna, gayunma'y darating ang gayunding krisis sa ating mga tao sa lahat ng dako ng sanlibutan." Testimonies, tomo 6, 395.

Ang prinsipyong ang pambansang apostasya ay sinusundan ng pambansang pagkawasak ay sumasapit sa bawat bansa kapag tinatanggap nito ang araw ng Araw bilang araw ng pagsamba. Ang sumisidhing krisis ang “isang oras” kung kailan ang sampung hari ay naghahari kasama ang Papa, ang “tao ng kasalanan.” Napagkaisahan nilang ibigay ang kanilang ikapitong kaharian sa awtoridad ng Papa, sapagkat inakay silang maniwala na ang moral na awtoridad ng pagka-Papa ay kinakailangan upang pag-isahin ang sanlibutan laban sa sumisidhing pakikidigma sa Islam. Noong 1798, ang Nagkakaisang mga Bansa ay hindi pa lumilitaw sa kasaysayan.

At ang sampung sungay na iyong nakita ay sampung hari, na hindi pa nakatatanggap ng kaharian; subalit tatanggap sila ng kapangyarihan bilang mga hari sa loob ng isang oras na kasama ang hayop. Ang mga ito ay iisang kaisipan, at ibibigay nila ang kanilang kapangyarihan at kalakasan sa hayop. Makikipagdigma ang mga ito laban sa Kordero, at magtatagumpay ang Kordero laban sa kanila: sapagkat siya ang Panginoon ng mga panginoon, at Hari ng mga hari; at ang mga kasama niya ay mga tinawag, mga hinirang, at mga tapat. Apocalipsis 17:12-14.

Gaya ng lagi nang nangyari pagdating sa Papa, ang mga hari ang magkakaloob ng kapangyarihan sa Papado upang isagawa ang pag-uusig laban sa bayan ng Diyos, at ang sampung hari ang nakikipagdigma laban sa Kordero, ngunit ginagawa nila ito sa atas ng “tao ng kasalanan.” Ang “tao ng kasalanan” ay siya rin ang “lalaki” na kinakapitan ng pitong iglesia sa Isaias ikaapat na kabanata.

At sa araw na iyon, pitong babae ang kakapit sa isang lalaki, na nagsasabi, Kakanin namin ang aming sariling tinapay at isusuot ang aming sariling kasuotan; matawag lamang kami sa iyong pangalan, upang maalis ang aming kadustaan. Sa araw na iyon, ang Sanga ng Panginoon ay magiging maganda at maluwalhati, at ang bunga ng lupa ay magiging mainam at kaaya-aya para sa mga nakaligtas ng Israel. Isaias 4:1, 2.

Ang “pitong babae” ay kumakatawan sa katotohanang ang papasiya (ang tao ng kasalanan) ay may kapangyarihan sa lahat ng mga iglesia sa buong daigdig, kung paanong siya rin ay may kapangyarihan sa lahat ng mga bansa. Ang “pag-upasala” na nais iwasan ng mga iglesia ay ang “pag-upasala” ng pagtanggig sa kahingian na sumamba tuwing Linggo. Pag-uusigin ang mga tapat na tagapagingat ng Sabat dahil sa kanilang katapatan, at tatanggihan din ng Islam na ipangilin ang araw ng araw. Ang kasunduang iniayos ng Estados Unidos sa pagitan ng papasiya at ng Nagkakaisang Bansa ay na ang moral na awtoridad ng tao ng kasalanan ang kinakailangan upang akayin ang sanlibutan sa pagtanggap sa pakikidigma laban sa Islam upang maitatag ang kapayapaan sa ibabaw ng lupa.

Ngunit tungkol sa mga panahon at mga kapanahunan, mga kapatid, hindi na ninyo kailangang sulatan ko pa kayo. Sapagkat kayo mismo ay lubos na nakaaalam na ang araw ng Panginoon ay darating na gaya ng magnanakaw sa gabi. Sapagka't kapag sinabi nila, Kapayapaan at katiwasayan; kung magkagayo'y biglang pagkapuksa ang darating sa kanila, gaya ng mga kirot ng panganganak sa isang babaeng nagdadalang-tao; at sila'y hindi makakatakas. Datapuwa't kayo, mga kapatid, ay hindi nasa kadiliman, upang huwag kayong abutan ng araw na iyon na gaya ng magnanakaw. Kayo ay pawang mga anak ng liwanag, at mga anak ng araw; tayo ay

hindi sa gabi, ni sa kadiliman. 1 Tesalonica 5:1-5.

Ang mensaheng "kapayapaan at katiwasayan" ng propesiyang biblikal, na palaging inilalarawan bilang isang huwad na mensahe, ay makatuwiran lamang sa isang kapanahunan kung kailan walang kapayapaan at katiwasayan. Walang dahilan upang ipahayag ang mensaheng "kapayapaan at katiwasayan" kapag umiiral ang kapayapaan at katiwasayan. Inaalis ng Islam ang lahat ng kapayapaan at katiwasayan. Ang "biglang pagkapuksa" na kaugnay ng huwad na mensahe ay isang pagkawasak na tumitindi, sapagkat ito'y gaya ng isang babaeng nagdaramdam sa mga sakit ng panganganak. Ang unang kirot ng panganganak ng ikatlong Woe ay noong Setyembre 11, 2001.

Sa mga linyang propetiko nina Elias at Juan Bautista, isinasalarawan ang panlilinlang ng kapangyarihang papal. Nang bumalik si Ahab sa Samaria upang ipabatid kay Jezebel na ang Diyos ni Elias ang tunay na Diyos, sapagkat nagpababa ng apoy mula sa langit, napagtanto ni Ahab na nilinlang siya ni Jezebel hinggil sa kaniyang pagkapoot kay Elias. Ang gayunding poot at panlilinlang ay isinalarawan din nang ipinangako ni Herodes kay Salome sa kaniyang piging ng kaarawan ang kalahati ng kaniyang kaharian. Si Salome ay anak ni Herodias; kaya't si Herodes ang dragon, si Herodias ang kapapahan, at si Salome ang bulaang propeta.

Sa salaysay, ang mapanlinlang na kapangyarihan ng sayaw ni Salome ay ginamit upang akayin si Herodes (ang sampung hari) na ibigay ang kalahati ng kanilang kaharian sa isang iglesya (isang babae). Ang babae (si Salome) ay nasa ilalim ng pamamatnubay ng kaniyang ina (Katolisismo), at huli na nang nalaman ni Herodes na ang saloobin ni Herodias kay Juan ay gaya ng kay Jezebel kay Elias. Sa kapwa pagkakataon, ang mga tagapangingilin ng Sabat ay dapat mamatay.

Ang Islam ay patuloy ngunit mabilis na inaalis ang kapayapaan at katiwasayan mula sa daigdig, at sa gayong paraan ay pinagbubuklod ang sangkatauhan laban sa Islam. Ang mabilis na tumitinding pakikidigma ng Islam ay siyang katuwirang ginagamit upang itatag ang pandaigdigang larawan ng hayop sa mga huling araw. Ang panlilinlang na idinulot sa sanlibutan (ang sampung hari) ay dinala ng Estados Unidos (Salome), at nagdulot ito sa sanlibutan ng paniniwalang kailangan nilang magkaisa laban sa Islam, ngunit huli na nilang natuklasan na ang kasunduang iyon ay isang pakana lamang na gagamitin upang usigin ang mga tagapangingilin ng Sabat. Ang panlilinlang ay bahagi ng dahilan kung bakit kinapopootan ng sampung hari ang patutot, bagaman sa ilalim ng pamimilit ay sumang-ayon silang ibigay sa kanya ang kanilang ikapitong kaharian.

At ang sampung sungay na iyong nakita sa hayop, ang mga ito ay mapopoot sa patutot, at gagawin siyang tiwangwang at hubad, at kakanin ang kaniyang laman, at susunugin siya sa apoy. Sapagkat inilagay ng Diyos sa kanilang mga puso na tuparin ang kaniyang kalooban, at magkaisa, at ibigay ang kanilang kaharian sa hayop, hanggang sa matupad ang mga salita ng Diyos. Apocalipsis 17:16, 17.

Ang mga globalista ng United Nations ay hindi lamang ang mga "hari" ng daigdig, kundi kinakatawan din sila bilang mga "mangangalakal"; kaya, ang mga globalista ay binubuo ng mga kapangyarihang pampulitika at pang-ekonomiya. Ang dahilan kung bakit dinala ng anghel kay Juan ang pangitain ng Apocalipsis 17 at 18 ay upang ipakita kay Juan ang kahatulan sa dakilang patutot ng Tiro. Ang dalawang kategorya ng mga globalista ay tumatangis sa kamatayan ng

papado.

Kaya't sa isang araw ay darating ang kaniyang mga salot—kamatayan, at pagdadalamhati, at kagutuman; at lubos siyang susunugin sa apoy, sapagkat malakas ang Panginoong Diyos na humahatol sa kaniya. At ang mga hari sa lupa, na nakiapid sa kaniya at namuhay sa karangyaan na kasama niya, ay magsisitaghoy at magsisidalamhati dahil sa kaniya, pagka nakita nila ang usok ng pagkasunog niya, na nakatayo sa malayo dahil sa takot sa kaniyang pagpapahirap, na nagsasabi, Sa aba, sa aba, ang dakilang lungsod, Babilonia, ang makapangyarihang lungsod! sapagkat sa isang oras ay dumating ang iyong hatol. At ang mga mangangalakal sa lupa ay magsisitangis at magsisidalamhati dahil sa kaniya, sapagkat wala nang bumibili ng kanilang mga kalakal. Apocalipsis 18:8-11.

Kapwa ang mga mangangalakal at ang mga hari ay nakatayo sa malayo at sumisigaw, "alas, alas." Ang salitang "alas" sa wikang Griyego ay isinalin bilang "woe" sa ikawalong kabanata ng Pahayag.

At namasdan ko, at narinig ko ang isang anghel na lumilipad sa kalagitnaan ng himpapawid, na nagsasabi sa malakas na tinig: Sa aba, sa aba, sa aba, sa mga nananahan sa lupa, dahil sa iba pang mga tinig ng pakakak na hihipan pa ng tatlong anghel! Apocalipsis 8:13.

Ang tatlong “Sa Aba” ay kumakatawan sa ikalima, ikaanim, at ikapitong Pakakak, at ang mga ito ay mga sagisag ng Islam. Ang mga hari, mga mangangalakal, at mga kapitan ng mga sasakyang-dagat ay pawang sumisigaw ng “sa aba, sa aba” nang makaitlo sa kabanata labing-walo.

At ang mga hari sa lupa, na nakiapid at nagpakalayaw kasama niya, ay maglululksa at tatangis dahil sa kanya, kapag nakita nila ang usok ng kaniyang pagkasunog, Na nakatayo sa malayo dahil sa takot sa kaniyang paghihirap, na sinasabi, Sa aba, sa aba, ang dakilang lunsod, Babilonia, ang makapangyarihang lunsod! sapagkat sa isang oras dumating ang iyong hatol. ... Ang mga mangangalakal ng mga bagay na ito, na pinayaman dahil sa kanya, ay tatayo sa malayo dahil sa takot sa kaniyang paghihirap, na umiiyak at nananaghoy, At nagsasabi, Sa aba, sa aba, ang dakilang lunsod, na nadamtan ng pinong lino, at ng purpura at iskarlata, at ginayakan ng ginto, at ng mga mahalagang bato, at ng mga perlas! Sapagkat sa isang oras ang gayong dakilang kayamanan ay napawi. At bawat kapitan ng sasakyang-dagat, at ang lahat ng kasamahan sa mga sasakyang-dagat, at mga mandaragat, at ang lahat ng nakikipagkalakalan sa dagat, ay tumayo sa malayo, At sumigaw, nang makita nila ang usok ng kaniyang pagkasunog, na nagsasabi, Anong lunsod ang maihalalintulad sa dakilang lunsod na ito! At nagsabog sila ng alabok sa kanilang mga ulo, at sumigaw, umiiyak at nananaghoy, na nagsasabi, Sa aba, sa aba, ang dakilang lunsod, na doon ay naging mayaman ang lahat ng may mga sasakyang-dagat sa dagat dahil sa kaniyang karangyaan! sapagkat sa isang oras siya'y ginawang tiwangwang. Pahayag 18:9-10, 15-19.

Ang “oras” kung kailan naisakatuparan ang paghatol sa Kapapahan ay ang “oras” ng Apocalipsis labing-isa, yaong “oras ng dakilang lindol,” at ito’y kumakatawan sa panahon ng batas sa Linggo na nagsisimula sa batas sa Linggo sa Estados Unidos at nagpapatuloy hanggang sa tumindig si Miguel at masara ang probasyon ng tao. Ang mga globalista na namuhi sa patutot, ngunit sumang-ayon pa ring ibigay sa kanya ang kanilang kaharian sa loob ng isang oras, ay hindi lamang inuulit ang “sa aba, sa aba” (kay-saklap, kay-saklap) nang makaitlo, kundi tinatanong din nila,

“Aling lunsod ang gaya ng dakilang lunsod na ito?” Itinanong din nila ang tanong na iyon sa aklat ni Ezekiel.

At iparirinig nila ang kanilang tinig laban sa iyo, at mananaghoy nang mapait, at magbubudbod ng alabok sa kanilang mga ulo; magpapagulong-gulong sila sa abo. At lubusan silang magpapakalbo alang-alang sa iyo, at magbibigkis sila ng kayong-sako, at iiyakan ka nila sa kapaitan ng puso at sa mapait na pagtangis. At sa kanilang panaghoy ay magsasambit sila ng panaghoy para sa iyo, at tataghuyan ka, na sinasabi, Aling lunsod ang gaya ng Tiro, na gaya ng lubos na nawasak sa kalagitnaan ng dagat? Noong lumabas ang iyong mga kalakal mula sa mga dagat, pinuno mo ang maraming bayan; pinayaman mo ang mga hari ng lupa sa karamihan ng iyong kayamanan at ng iyong kalakal. Sa panahon na ikaw ay madudurog ng mga dagat sa kalaliman ng mga tubig, mabubuwal ang iyong mga kalakal at ang lahat ng iyong kapisanan na nasa gitna mo. Ang lahat ng nananahan sa mga pulo ay mamamangha sa iyo, at ang kanilang mga hari ay lubhang matatakot; manglulumo ang kanilang mga mukha. Ang mga mangangalakal sa gitna ng mga bayan ay sisitsitan ka; magiging katakutan ka, at hindi ka na iiral pa magpakailanman. Ezekiel 27:30-36.

Tinukoy ni Ezekiel ang lunsod bilang “Tyrus,” na “winasak sa kalagitnaan ng dagat”? Si Isaias, na nagsasalita tungkol sa patutot ng Tiro (Tyros), na siya rin ang dakilang patutot sa Pahayag, na siyang Simbahang Katolika, ay tinutukoy rin siya bilang ang lunsod ng pagpuputong.

Ito ba ang iyong maligayang lunsod, na ang pagkasinauna ay mula pa noong mga araw na sinauna? Dadalhin siya ng sarili niyang mga paa sa malayo upang makipanirahan. Sino ang nagbalak ng ganitong payo laban sa Tiro, ang lunsod na nagpuputong ng korona, na ang mga mangangalakal ay mga prinsipe, na ang mga nakikipagkalakalan ay ang mga mararangal sa lupa? Ang Panginoon ng mga hukbo ang nagpanukala nito, upang dungisan ang kapalaluan ng lahat ng kaluwalhatian, at upang dalhin sa paghamak ang lahat ng mga mararangal sa lupa. Isaias 23:7-9.

Ang Kapapahan ay ang "lunsod ng koronasyon," sapagkat siya ang nag-aangking nakaluklok bilang reyna sa ibabaw ng tatluhan unyon.

Kung gaano niya pinarangalan ang sarili at nabuhay sa kalayawan, gayon din ang pahirap at dalamhati na ipataw ninyo sa kaniya; sapagkat sinasabi niya sa kaniyang puso, Ako’y nakaluklok na reyna, at hindi ako balo, at hindi ako makakakita ng dalamhati. Apocalipsis 18:7.

Sinabi ni Ezekiel na ang kahatulan sa patutot ay naisakatuparan sa "gitna ng dagat," sa kaniyang panaghoy ukol sa Tyros.

Muling dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Ngayon, anak ng tao, magpahayag ka ng panaghoy ukol sa Tiro. ... Ang mga sasakyang-dagat ng Tarsis ay umawit tungkol sa iyo sa iyong pamilihan; at ikaw ay napuno at lubhang naging maluwalhati sa gitna ng mga dagat. Dinala ka ng iyong mga magsasagwan sa malalaking tubig; sinira ka ng hanging silanganan sa gitna ng mga dagat. Ezekiel 27:1, 2, 25, 26.

Ang "silangang hangin" ang nagpapataw ng kahatulan laban sa patutot ng Tiro, ang lungsod na nagbibigay ng putong, at ang "silangang hangin" ay sagisag ng Islam. Ang pakikidigmang inilunsad laban sa Islam ng sampung hari ang siyang sumisira sa Kapapahan ng mga huling araw. Ang pagkabatid ng sampung hari na sila ay nalinlang ay nagbubunga rin ng takot sa kanilang mga puso.

Marikit sa kinalalagyan, ang kagalakan ng buong lupa, ay ang bundok ng Zion, sa mga dakong hilagaan, ang lunsod ng dakilang Hari. Ang Diyos ay kilala sa mga palasyo nito bilang kanlungan. Sapagkat, narito, ang mga hari ay nagkatipon; magkakasama silang nagdaan. Nakita nila iyon, kaya sila'y nanggilalas; sila'y nabagabag, at nagmadaling umalis. Doon ay sumaklot sa kanila ang takot, at ang kirot, gaya ng sa babaing nanganganak. Binabasag mo ang mga daong ng Tarshish sa pamamagitan ng silangang hangin. Gaya ng aming narinig, gayon din ang aming nakita sa lunsod ng Panginoon ng mga hukbo, sa lunsod ng aming Diyos: itatag ito ng Diyos magpakailanman. Selah. Mga Awit 48:2-8.

Pinagmasdan ng mga globalista ang kaharian ng Diyos, na kinakatawan ng lungsod ng Jerusalem, ngunit pinili nila ang "yaong dakilang lungsod" na Babilonia bilang kanilang pinuno. Kapag hinatulan ng Diyos ang dakilang lungsod na iyon, sila'y tumatangis at nananaghoy sapagkat kinikilala nilang sila'y napahamak, sapagka't ang dakilang lungsod na kanilang pinili ay nabasag sa gitna ng dagat, sa pamamagitan ng pakikidigmang dinala sa kanila ng Islam (ang hanging silangan). At ang pakikidigma ay patuloy na umiigting, sapagkat ito'y gaya ng isang babaeng nagdaramdam sa panganganak.

Ang kaharian ng Diyos na kanilang inusig alang-alang sa Papado ay inilarawan sa ikalawang kabanata ng Daniel, kung saan ipinabatid sa atin na sa "mga araw ng mga haring ito [globalista]," itatag ng Diyos ang Kaniyang walang hanggang kaharian.

At sa mga araw ng mga haring ito, ang Diyos ng langit ay magtatatag ng isang kahariang hindi kailanman mawawasak; at ang kahariang iyon ay hindi iiwan sa ibang bayan, kundi dudurugin at lilipulin nito ang lahat ng mga kahariang ito, at mananatili ito magpakailanman. Daniel 2:44.

Naniniwala ang mga Millerite na sila ay nabubuhay sa "mga araw ng mga haring ito," ngunit ang sampung hari ng Apocalipsis labing-pito ay hindi pa dumarating sa kasaysayan; sa katunayan, ngayo'y saka pa lamang sila lumilitaw. Tama ang mga Millerite, ngunit limitado ang kanilang pananaw. Ang kaharian ng Diyos na itinatag sa mga araw ng mga hari ng Apocalipsis labing-pito at labing-walo ay ang kapanahunan ng huling ulan.

Nakita ko na ang lahat ay masidhing nakatuon ang paningin at iniuunat ang kanilang mga pag-iisip sa nalalapit na krisis sa kanilang harapan. Ang mga kasalanan ng Israel ay dapat maunang iharap sa paghuhukom. Bawat kasalanan ay dapat ikumpisal sa santuwaryo; saka uusad ang gawain. Dapat itong gawin ngayon. Ang nalabi sa panahon ng kapighatian ay dadaing, "Diyos ko, Diyos ko, bakit Mo ako pinabayaan?"

Ang huling ulan ay darating sa yaong mga dalisay—kung magkagayo'y tatanggapin iyon ng lahat gaya noong una.

“Sa oras na pakawalan ng apat na anghel, itatatag ni Cristo ang Kaniyang kaharian. Walang tatanggap ng huling ulan kundi ang mga gumagawa ng lahat ng kanilang makakaya. Tutulungan tayo ni Cristo. Lahat ay maaaring maging mga magtatagumpay sa biyaya ng Diyos, sa pamamagitan ng dugo ni Jesus. Ang buong langit ay interesado sa gawain. Interesado ang mga anghel.” Spalding at Magan, 3.

Sa panahon ng huling ulan—kapag papakawalan ng mga anghel ang apat na hangin—sa “mga araw ng mga haring ito” itinatag ni Cristo ang Kaniyang kaharian. Ang huling ulan ay progresibo, at nagsimulang pumatak noong Setyembre 11, 2001, nang dumating sa kasaysayan ang ikatlong Kaaba-aba, ngunit ang pagngangalit ng mga bansa ay kaagad na napigil. Patuloy itong sumasidhi, hanggang sa batas ng Linggo sa Estados Unidos, na sa pagdating nito ay nagdudulot ng pagkawasak ng bansa. Ang tumitinding hatol na iyon ay nagpapatuloy pagkatapos, habang ang lahat ng ibang bansa ay sumusunod sa halimbawa ng Estados Unidos, at samakatwid ay tinitii ang gayunding mga hatol. Lalo pa itong tumitindi hanggang sa pagwawakas ng probasyon. Ito’y sumusulong gaya ng babaeng naghihirap sa panganganak.

Ipagpapatuloy natin ang pagsasaalang-alang sa ikawalong nilalang ng pito sa susunod na artikulo.

Hangga’t ang mga umaangkin ng katotohanan ay naglilingkod kay Satanas, ang kanyang impiyernong anino ay magtatakip sa kanilang paningin sa Diyos at sa langit. Sila’y magiging gaya ng mga nawalan ng kanilang unang pag-ibig. Hindi nila makikita ang mga katotohanang walang hanggan. Ang inihanda ng Diyos para sa atin ay inilarawan sa Zacarias, mga kabanata 3 at 4, at 4:12-14: “At sumagot muli ako at sinabi sa kaniya, Ano itong dalawang sanga ng olibo na sa pamamagitan ng dalawang gintong tubo ay ibinubuhos ang gintong langis mula sa kanilang sarili? At sumagot siya sa akin at nagsabi, Hindi mo ba nalalaman kung ano ang mga ito? At sinabi ko, Hindi, panginoon ko. Nang magkagayo’y sinabi niya, Ito ang dalawang pinahiran, na nakatayo sa Panginoon ng buong lupa.”

Ang Panginoon ay sagana sa mga panustos. Wala Siyang kakulangan ng mga kaparaanan. Dahil sa kakulangan natin sa pananampalataya, sa ating pagiging makamundo, sa ating mababaw na pananalita, sa ating di-paniniwala, na nahahayag sa ating pakikipag-usap, nagtitipon sa palibot natin ang madidilim na anino. Hindi nahahayag si Cristo sa salita o sa pagkatao bilang Siya na lubos na kaibig-ibig, at ang pinakapili sa sampung libo. Kapag ang kaluluwa ay nasisiyahan na itaas ang sarili sa kawalang-kabuluhan, kakaunti lamang ang magagawa ng Espiritu ng Panginoon para rito. Ang ating maikling pananaw ay nakakikita ng anino, ngunit hindi natatanaw ang kaluwalhatian sa kabila. Ang mga anghel ay humahawak sa apat na hangin, na kinakatawan bilang isang nagngangalit na kabayo na naghahangad kumawala at rumagasa sa ibabaw ng buong lupa, na nagdadala ng pagkawasak at kamatayan sa daraanan nito.

“Matutulog ba tayo sa mismong bingit ng walang-hanggang daigdig? Magiging manhid at malamig at patay ba tayo? O, nawa’y mapasa ating mga iglesya ang Espiritu at hininga ng Diyos na ihip sa Kaniyang bayan, upang sila’y makatayo sa kanilang mga paa at mabuhay. Kailangan nating makita na ang daan ay makitid, at ang pintuan ay masikip. Ngunit sa ating pagpasok sa masikip na pintuan, ang kaluwangan nito ay walang hangganan.” Manuscript

Releases, tomo 20, 217.